

Sygn. akt VII Ua 39/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska (spr.)

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy z wniosku B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zasiłek pogrzebowy

na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 stycznia 2017 roku sygn. akt VI U 270/16

1. oddała apelację,
2. zasądza od Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz B. S. kwotę 120,00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Marcin Graczyk SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych , po rozpoznaniu odwołania B. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 kwietnia 2016r., znak: (...), odmawiającej przyznania zasiłku pogrzebowego, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej B. S. prawo do zasiłku pogrzebowego po zmarłym R. S. w wysokości 4.000,00 zł.

Sąd Rejonowy dokonał następujących ustaleń i rozważań prawnych:

W dniu 13 lutego 2016r. B. S. złożyła wniosek o zasiłek pogrzebowy po zmarłym współmałżonku R. S.. Złożone wraz z wnioskiem z dnia 29 lutego 2016 roku faktury VAT nr (...) zostały przedstawione organowi rentowemu w formie notarialnych odpisów sporządzonych w dniu 25 lutego 2016 roku przez notariusza w W. C. K..

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2016r. organ rentowy odmówił B. S. prawa do wypłaty zasiłku pogrzebowego po zmarłym w dniu 13 lutego 2016r. R. S. z uwagi na fakt, że odwołująca nie przedstawiła oryginału faktur, a jedynie ich odpisy sporządzone przez kancelarię notarialną.

Dokonując rozważań prawnych Sąd I instancji wskazał, że bezspornie odwołująca pokryła koszty pogrzebu i jest uprawniona w myśl przepisów art. 77 ust. 1 pkt 1 i art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do otrzymania zasiłku pogrzebowego.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że zgodnie z ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, oświadczenie wnioskodawczyni, które może być złożone w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, stanowi środek dowodowy potwierdzający okoliczność pokrycia kosztów pogrzebu w całości lub w części. Zgodnie zaś z § 19 rozporządzenia, do wniosku o zasiłek pogrzebowy powinny być dołączone rachunki poniesionych kosztów pogrzebu, a jeżeli rachunki zostały złożone w banku - kopie rachunków potwierdzone przez bank za zgodność z oryginałem. Sąd rozpoznający odwołanie przy prowadzeniu postępowania dowodowego nie podlega jednak rygorom wynikającym z powołanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku, tylko przepisom ustawy kodeks postępowania cywilnego, która posługuje się pojęciem dokumentu, jako jednego ze środków dowodowych, nie wskazując, co należy przez dokument rozumieć. Przyjmuje się, że dokumentem jest wszelkie uzewnętrznienie jakiegokolwiek myśli czy wiadomości w drodze pisma. Według kodeksu postępowania cywilnego dokumenty dzielą się na:

dokumenty urzędowe - sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowiące dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Taki sam charakter posiadają dokumenty sporządzone przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej Dokumenty prywatne z kolei, stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zarówno dokumenty urzędowe, jak i prywatne zostały wyposażone przez ustawodawcę w domniemanie autentyczności. Oznacza to, że z samego faktu przedłożenia dokumentu należy wnioskować o ich pochodzeniu od osoby lub organu, który oznaczony jest na dokumencie jako wystawca. Domniemanie to może zostać obalone, gdyż zgodnie z brzmieniem art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.

Ta sama reguła dotyczy dokumentu prywatnego, a mianowicie, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Faktura jest dokumentem prywatnym. Zatem ciężar dowodowy jej prawdziwości spoczywa na wnioskodawcy. Pełnomocnik odwołującej na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017r. okazał sądowi oryginały faktur, których odpisy znajdują się w aktach rentowych.

W dalszych rozważaniach Sąd I instancji wskazał, że kopia dokumentu może stanowić odpis, a temu przepisy procedury cywilnej przypisują określony walor prawdziwości. Przepisy k.p.c. nie definiują jednak pojęcia odpisu dokumentu, a zatem przy dokonywaniu interpretacji tego pojęcia konieczne jest odwołanie się do pojęć językowych. Słownik języka polskiego wskazuje, że odpisem jest "tekst odpisany, kopia oryginału". Chodzi zatem o odpis będący kopią dokumentu wiernie oddającą oryginał, stanowiący jego odwzorowanie (np. fotokopia) lub o dokładne odzwierciedlenie treści dokumentu (np. opis treści dokumentu). Kopia może być sporządzona dowolną techniką. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy stwierdzając, że odpisem w rozumieniu art. 140 k.p.c., jest dokument wiernie odzwierciedlający treść oryginału orzeczenia albo jego kopia. Przy czym kopia poświadczona za zgodność z oryginałem przez notariusza stanowi odpis kwalifikowany. Czynność poświadczania zgodności odpisu z okazanym dokumentem regulują przepisy art. 79 pkt 2 i art. 96-101 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie. Z przepisów tych wynika, że czynności uwierzytelnienia dokonuje notariusz, a w przypadkach określonych w przepisach

wydanych na podstawie art. 101 Prawa o notariacie, również organy samorządu terytorialnego lub banki mające swoją siedzibę w miejscowościach, w których nie ma kancelarii notarialnej. Zgodność ta potwierdzana jest poprzez sporządzenie tzw. klauzuli legalizacyjnej (apostylu), na którą składają się zgodnie z art. 97 Prawa o notariacie: data i miejsce sporządzenia poświadczenia, oznaczenie kancelarii oraz podpis i pieczęć notariusza (na żądanie także godzina dokonania poświadczenia). Apostyl sporządzany jest na poświadczanym odpisie, wyciągu lub kopii, albo doń dołączany. Prawo o notariacie uprawnia notariusza do sporządzenia jedynie odpisu dokumentu z okazanym mu dokumentem. Znowelizowana treść przepisu art. 129 § 1 k.p.c. wprowadziła odmienny od Prawa o notariacie sposób uwierzytelniania odpisów dokumentów zarówno przez notariusza, jak i przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Zgodnie z tym przepisem notariusz, a także pozostałe wskazane i uprawnione zgodnie z tym przepisem podmioty, dokonują poświadczenia odpisu z oryginałem dokumentu. Uwierzytelnienie dokumentu i poświadczenie jego zgodności z oryginałem zgodnie z treścią art. 129 § 3 k.p.c. powoduje nadanie temu odpisowi waloru dokumentu urzędowego. Zdaniem Sądu Rejonowego, odpisy dokumentów uwierzytelnione, np. w trybie art. 129 § 1 k.p.c., z uwagi na przyznany im walor dokumentów urzędowych, należy uznać za postać kwalifikowaną odpisów dokumentów.

Wedle Sądu I instancji, skoro w rozpatrywanej sprawie notariusz na fakturach (...) znajdujących się w aktach rentowych poświadczył zgodność odpisu z okazanym oryginałem dokumentu, to nie ma żadnych podstaw, by wnioskodawczyni odmówić prawa do zasiłku pogrzebowego, argumentując to okolicznością nie przedłożenia oryginałów faktur. Jeśli wnioskodawczyni dysponowała i przedłożyła organowi rentowemu rachunki potwierdzające poniesienie wydatków na pochówek swojego męża, to należy jej się zasiłek pogrzebowy. Kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - jest uznana za odpis, pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 10 lipca 2009r., II CSK 71/09, LEX Nr 584201. Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął również w wyroku z dnia 16 czerwca 2000r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122 oraz w postanowieniu z dnia 27 lutego 1997r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764. W wyroku z dnia 29 kwietnia 2009r., II CSK 557/08, LEX Nr 584200, Sąd Najwyższy podkreślił, że dokumentem w aspekcie przepisów k.p.c. o dowodach jest oryginał. Sąd Najwyższy uznał również, że kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis dokumentu. Warunkiem, zatem uznania kserokopii za dokument, jest umieszczenie na niej i zaopatrzone podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem przez notariusza, które zgodnie z przepisami ustawy Prawo o notariacie nadaje odpisowi moc prawną równą oryginałowi. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie (tj. Dz.U. z 2014 roku poz. 164 ze zm.), notarialne wypisy i odpisy dokumentów sporządzone w przewidzianej formie przez notariusza mają moc prawną równą oryginałowi Dział II - Rozdział 9 powołanej ustawy - art. 112 § 1 w zw. z art. 109.

Mając na uwadze powołane okoliczności Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. S. prawo do zasiłku pogrzebowego (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 10 stycznia 2017r., k. 14, uzasadnienie wyroku, k. 18-22).

Apelację od wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity z 2016r., poz. 887 ze zm.) poprzez ustalenie, że odwołującej przysługuje prawo do zasiłku pogrzebowego po zmarłym R. S. pomimo, że do wniosku o świadczenie nie dołączyła oryginałów faktur na okoliczność poniesienia kosztów pogrzebu.

Biorąc pod uwagę wskazany zarzut organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją odmówiono prawa do zasiłku pogrzebowego, bowiem odwołująca nie przedłożyła oryginalnych faktur VAT nr (...). Przedstawiła jedynie odpisy tych faktur, które zostały sporządzone przez Kancelarię notarialną: (...) Sp. c. (...) (...), ul. (...). Organ rentowy w zaskarżonej decyzji słusznie uznał, że nie odpisy, lecz oryginały faktur powinny być przedłożone w załączeniu do wniosku o prawo do zasiłku pogrzebowego, co wynika z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, który mówi o tym, że zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu oraz z § 16 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

Zdaniem organu rentowego niesłuszne jest założenie, że odpis faktur zawierający apostyl może być traktowany na równi z oryginałem w związku z tym, że wskazane w uzasadnieniu wyroku przepisy, m.in. ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie (tekst jednolity Dz. U z 2014r., poz. 164 ze zm.) nadają moc prawną równą oryginałowi wypisom i odpisom dokumentów sporządzonych w przewidzianej formie przez notariusza. Przepisy tej ustawy nie uwzględniają specyfiki przyznawania świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Wypłata świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlega bowiem szczególnym rygorom zapobiegającym wypłacie z tego Funduszu środków pieniężnych nienależnych. W odniesieniu do rozważanych przepisów rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, wspomniany rygor zapobiega ewentualnej wypłacie zasiłku pogrzebowego z różnych oddziałów organu rentowego i zobowiązuje do szczególnej ostrożności przy czynnościach kwalifikujących wnioski o świadczenie jako prawidłowy pod względem formalno-prawnym (apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 lutego 2017r., k. 28-31 a.s.).

B. S. w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego za II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację odwołująca wskazała, że wniosek z dnia 29 lutego 2016 roku o zasiłek pogrzebowy i o rentę rodzinną został złożony zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i o rentach z FUS (tj. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) i zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Natomiast złożone wraz z wnioskiem faktury VAT nr (...) zostały przedstawione organowi rentowemu w formie notarialnych odpisów sporządzonych w dniu 25 lutego 2016 roku przez notariusza w W. C. K. i mają zgodnie z przepisami ustawy Prawo o notariacie moc prawną równą oryginałowi. Jest to domniemanie prawne niewzruszalne (praesumptio iuris ac de iure), które nakazuje te dokumenty (jako przedstawione w odpisie notarialnym) traktować z mocą równą oryginałowi.

Żądanie kierowane do wnioskodawczyni przez organ rentowy przedłożenia oryginałów faktur naruszyło obowiązujące przepisy ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie, naruszyło przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS oraz naruszyło przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, a wynika to z faktu, że notarialne odpisy mają moc równą oryginałowi przedłożonych dokumentów. Złożonych odpisów notarialnych nie można w aspekcie prawnym, przy uwzględnieniu wskazanych domniemań, inaczej traktować jak oryginały.

Wedle odwołującej żądanie organu rentowego naruszyło także podstawową istotę notarialnego odpisu dokumentu i najwyższej rangą możliwej formy przewidzianej dla czynności prawnej (w tym obejmującej czynności wobec dokumentów) - tj. formy notarialnej.

Reasumując, B. S. podniosła, że w toku postępowania przed organem rentowym i Sądem I instancji, prezentując środki dowodowe przewidziane dla postępowania w sprawie o świadczenia emerytalno-rentowe, wykazała w sposób dostateczny, że spełniła wszystkie ustawowe przesłanki do otrzymania prawa do zasiłku pogrzebowego po zmarłym w dniu 13 lutego 2016 roku mężu, zwłaszcza, że pokryła koszty pogrzebu w całości (odpowiedź na apelację z dnia 8 marca 2017r., k. 38-42 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, które w rozpatrywanej sprawie nie były przedmiotem sporu i zarzutów apelacji. W związku z tym przyjmuje je za własne, bez potrzeby ich powtarzania. Jeśli

chodzi zaś o ocenę prawną i zastosowane przepisy prawa materialnego, to zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy i w tym zakresie nie dopuścił się uchybień, choć jego argumentację należało pogłębić i nieco inaczej ukierunkować.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do jedyne go zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2016r., poz. 887 ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, wskazać należy, że był on bezzasadny. Wymieniony przepis stanowi, że zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu. Jego celem jest umożliwienie zorganizowania ostatniej usługi w stosunku do osoby zmarłej poprzez zapewnienie stosownych środków finansowania. Beneficjentem zasiłku pogrzebowego jest osoba, która faktycznie poniosła koszty pogrzebu. I chociaż praktyka zna sytuacje, w których odmawia się prawa do zasiłku pogrzebowego, to są one wyjątkowe, a zalicza się do nich, np. wprowadzenie w błąd organu ubezpieczeń społecznych, posługiwanie się fikcyjnymi spreparowanymi dowodami, czy znowę zakładu pogrzebowego i wnioskodawcy w zakresie „sprzedaży usług pogrzebowych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010r., II UK 14/2010). W rozpatrywanej sprawie okoliczności takich nie wykazano. Odwołująca przedstawiła organowi rentowemu poświadczony notarialnie odpisy faktur VAT, a na rozprawie przed Sądem okazała ich oryginały. Sąd Rejonowy analizując kwestie dotyczące formy złożonych faktur w sposób wyczerpujący i pogłębiony przeanalizował przepisy ustawy Prawo o notariacie, ustawy o emeryturach i rentach z FUS, kodeksu postępowania cywilnego oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. nr 237, poz. 1412). Organ rentowy polemizując z Sądem w tym zakresie i stawiając zarzut naruszenia art. 78 ust. 1 ustawy emerytalnej nie przedstawił żadnej argumentacji prawnej, która powodowałaby, że interpretacja wskazanych przepisów dokonana przez Sąd I instancji, powinna być oceniona jako nieprawidłowa. Uzasadnienie zgłoszonego zarzutu odwołuje się do zadań, jakie realizuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych i rygorów, jakie muszą być stosowane w sprawach o świadczenia emerytalno – rentowe. Tego rodzaju okoliczności, same w sobie, nie wskazują jednak na naruszenie przepisu art. 78 ust. 1 ustawy emerytalnej przez Sąd Rejonowy i na bezzasadność przyznania odwołującej zasiłku pogrzebowego po zmarłym małżonku.

Odwołująca jako osoba bliska zmarłemu, a zarazem osoba fizyczna, miała prawo do uzyskania świadczenia, o które się ubiegała, o ile pokryła koszty pogrzebu. Tego rodzaju warunek formułuje wprost art. 78 ust. 1 ustawy emerytalnej, nie wskazując, jakie dokumenty i w jakiej formie powinny być przedstawione. Dodatkowo z analizy art. 79 ustawy emerytalnej wywodzi się w orzecznictwie i doktrynie, że osoby fizyczne wymienione w art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, czyli członkowie rodziny, a takim była B. S. jako małżonka zmarłego, mają prawo do omawianego świadczenia w maksymalnej wysokości, tj. obecnie w kwocie 4.000 zł, niezależnie od tego, czy poniesione przez nich koszty pogrzebu sięgały tej kwoty. Pozostałe osoby fizyczne i osoby prawne, wymienione w art. 78 ust. 2 i art. 79 ust. 1 ustawy emerytalnej, mają prawo do zwrotu poniesionych kosztów w wysokości udokumentowanej, jednak nie wyższej niż określona w art. 80 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2010r., I UK 222/10, OSNP 2012/5-6/70; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010r., II UK 14/10, OSNP 2011/21 – 22/280; Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z FUS pod redakcją B. Gudowskiej i K. Ślebzaka, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2013, strony 552 – 553 i 557).

Powyższe zdaniem Sądu oznacza, że odwołująca będąc małżonką zmarłego R. S., nie musiała, by uzyskać zasiłek pogrzebowy, dokumentować wysokości poniesionych kosztów. W świetle art. 78 ust. 1 ustawy emerytalnej była zobowiązana jedynie do tego, by dowieść, że pokryła koszty pogrzebu. Temu celowi, w świetle § 16 pkt 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe, służy oświadczenie o pokryciu kosztów pogrzebu w całości lub w części, które powinno być dołączone do wniosku o zasiłek pogrzebowy. Odwołująca taki dokument złożyła. Na piśmie oświadczyła, że pokryła koszty pogrzebu i choć § 16 pkt 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. wskazuje również na konieczność przedstawienia rachunków poniesionych kosztów pogrzebu, a jeżeli rachunki zostały złożone w banku - kopii rachunków, potwierdzonych przez bank za zgodność z oryginałem, w przypadku B. S. spełnienie tego wymogu nie mogło przesądzać o jej prawie do zasiłku pogrzebowego. Jak zostało wskazane, inaczej jest w przypadku osób fizycznych nie będących bliskimi krewnymi zmarłego oraz w przypadku osób prawnych, które muszą udokumentować

poniesione koszty, a więc przedstawić rachunki. Odwołująca, zgodnie z art. 78 ust. 1 w związku z art. 79 ustawy emerytalnej, jeśli pokryła koszty pogrzebu, powinna otrzymać świadczenie, o które się ubiegała w kwocie określonej w art. 80 ustawy emerytalnej, tj. 4.000 zł. Sąd Rejonowy przyznając jej to świadczenie nie naruszył wskazanych przepisów ustawy emerytalnej, choć argumentacja, którą przedstawił dotyczyła w głównej mierze analizy innych przepisów i kwestii dotyczących kategorii dokumentów i ich odpisów. Ostatecznie, niezależnie od przedstawionej argumentacji, którą należało zaaprobować, rozstrzygnięcie odpowiada prawu. Na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja, jako bezzasadna, podlegała więc oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Ich wysokość wynosząca 120 zł została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Zbigniew Szczuka SSO Marcin Graczyk SSO Agnieszka Stachurska

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Agnieszka Stachurska